

A békakirályfi

Ott sem volt, ott sem volt, de valahol mégis volt, volt egyszer egy király s ennek három leánya. Szép volt mind a három, de különösen a legkisebb. Ez olyan szép volt, olyan gyönyörű volt, hogy a napra lehetett nézni, de rá nem. Volt a király palotájához közel egy rengeteg erdő, rengeteg erdő közepén öreg fának árnyékában egy kút.

A kicsi királykisasszony, ha meleg idők jártak, mindennap kisétált az erdőbe, leült a kút mellé. Itt ült, üldögélt sokáig, s ha elunta magát, elővette arany golyóját, azzal labdázott. Ez volt az ő legkedvesebb játéka.

Hanem egyszer mi történt? Az történt, hogy a golyó nem esett a kicsi királykisasszony kezébe, hanem esett a földre, onnét pedig belegurult a kútba. Belegurult s abban a pillanatban el is tűnt. Hiába nézte, vizsgálta a kicsi királykisasszony: mély volt a kút, nem látott a fene-kére, - volt golyó, nincs golyó! Hej, sírt a kicsi királykisasszony, nagy bűnnek eredt szegény feje. Egyszerre csak hallja, hogy valaki beszél hozzá:

- Mi bajod, királykisasszony, mért sírsz olyan keservesen?

Körülnézett, de nem látott eleven lelket. Az ám, nem ember szólt hozzá, hanem egy nagy csúnya béka a kútból.

- Hát te szóltál hozzám, mondotta a királykisasszony csodálkozva. - Azért sírok, mert arany golyóm a kútba esett.

- Egyet se búsulj, - mondotta a béka. - Visszaveszem én a te arany golyódat. De mit adsz nekem, ha felhozom a kút fenekéről?

- Amit csak kívánsz, édes békám. Ruháimat, gyöngyeimet, drágaköveimet, de még aranykoro-námat is.

Mondotta a béka: Nem kellenek nekem a te ruháid, gyöngyeid, drága köveid, szép király-kisasszony. Az arany koronád sem kell. Hanem ha megígéred, hogy jó barátom, játszótársam leszel; ha megígéred, hogy asztalkádnál melletted ülhetek, a te arany tányérkádból ehetem, a te poharacskádból ihatom, a te ágyacskádban hálhatok, felhozom neked az arany golyót.

- Mindent megígérek, mondotta a kicsi királykisasszony, csak hozd fel az én kedves arany golyómat! De magában egyebet gondolt. Azt gondolta: csak brekegj, béka, brekegj, itt ma-radsz te a kútban s bizony nem ülsz te az én asztalom mellé. No bezzeg!

Több sem kellett a békának, csak a kicsi királykisasszony ígéretét hallja, hopp, leszállott a tó fenekére, egy szempillantás múlva újra felbukott a víz színére, hozta szájában az arany golyót s szépen átnyújtotta a kicsi királykisasszonynak. Hej, örült a kicsi királykisasszony! Ugrált, táncolt örömeiben s futva indult hazafelé az ő kedves játékával.

- Várj csak, várj, kiáltott a béka, vigyél magaddal, én nem tudok úgy szaladni, mint te! De hiszen brekeggett, ahogy a torkán kifért, a királykisasszony rá sem hallgatott, futva futott

haza s úgy elfeledte a békát, mintha nem is lett volna. A béka pedig mit tehetett? Nagy búsán leszállott a tó fenekére.

Hát hiszen jó, jó, de mégsem úgy történt, mint a hogy a kicsi királykisasszony magában el-gondolta. Másnap délben, mikor éppen ebédnél ültek mind, a király, a királyné, a király-kis-asszonyok s az udvarbéliek, hallják, hogy odakint a márvány garádicson pliccs, placcs, ugrál fölfelé valami, aztán egyszerre csak az ajtó mellé lepcszen, kopogtat s beszél:

- Nyisd ki az ajtót, kicsi királykisasszony!

Szalad a kicsi királykisasszony az ajtóhoz, nyitja, kikukkant a nyíláson s hát a béka ül ott, az ajtó előtt. Hirtelen becsapta az ajtót, visszaült az asztalhoz, de bezzeg nem ízlett az ebéd, s csakúgy dobogott a szíve az ijedtségtől. Látta ezt a király s kérdezte:

- Mi bajod, kis lányom? Mitől ijedtél meg? Talán bizony valami óriás áll az ajtó előtt s el akart vinni téged?

- Nem, nem, felelt a királykisasszony, nem óriás, hanem egy csúnya béka, az áll az ajtó előtt.

- Mit akar tőled az a béka?

- Jaj, lelkem édes jó apám, mikor tegnap az erdőben játszottam, aranygolyóm a kútba esett. Keservesen sírtam s ekkor egy béka felhozta a golyót a kút fenekéről. S merthogy nagyon kívánta, megígértem neki, hogy játszótársa leszek, de ki gondolta volna, hogy ez a csúnya béka ide jöjjön? S lám, most itt van s be akar jönni hozzám.

E közben másodszor is kopogtatott a béka s bekiáltott:

- Nyiss ajtót, nyiss ajtót, szép királykisasszony! Talán bizony elfeledted, mit ígértél tegnap nékem? Nyiss ajtót azonnal!

Mondta a király:

- Bizony, édes lányom, a mit ígértél, meg is kell tartanod. Hát csak eredj és nyiss ajtót.

Mit volt mit nem tenni, fölkel az asztal mellől a kicsi királykisasszony, az ajtót kinyitotta, a béka meg, hopp, hopp, pliccs, placcs, végig ugrált a szobán, éppen a kicsi királykisasszony széke mellé.

- Végy föl magadhoz, szólt a királykisasszonynak.

A kicsi királykisasszony húzódozott, vonakodott, de a király rászólt haragosan:

- Vedd föl!

Fölvette hát a békát, az meg a székről egyenesen az asztalra ugrott s mondta:

- Na most told közelebb hozzám a tányért, hogy együtt együnk.

Odatolta kénytelen-kelletlen, de majd kirázta a hideg, úgy félt. A béka jóízűen falatozni kezdett, de bezzeg a kicsi királykisasszonynak elment az étvágya. Mikor aztán a béka jól lakott, azt mondta:

- Most már eleget ettem, fáradt vagyok, álmos vagyok, vigy a szobádba, fektess selyem ágyadba s feküdj le te is, aludjunk.

De most már „eltört a cserép”. Sírt a kicsi királykisasszony, sírásától zengett a palota. Hogy ő a mellé a hideg, utálatos béka mellé feküdjék! Inkább meghal!

- De így meg úgy! - förmedt rá a király - ha jól esett a segítsége, essék jól a fekvés is mellette. Indulj!

Tetszett, nem tetszett, meg kellett fogni a béka hideg testét s vitte a szobájába. Az ám vitte, de a szobában ledobta egy sarokba s egyedül feküdt a puha selyem ágyba.

- Nem addig a'! szólt a béka. Fáradt vagyok, álmos vagyok, s éppen olyan jól akarok aludni, mint te. Végy föl az ágyadba, különben megmondom az édes apádnak.

A kicsi királykisasszony leszállott az ágyból nagy bosszúsan, felkapta a békát, s a falhoz dobta.

- Nesze, aludjál, csúnya, utálatos béka!

Hanem ebben a pillanatban mi történt? Hej, nagy csuda történt. Hallgassatok csak ide. A csúnya békából királyfi lett, de olyan szép királyfi, hogy a királykisasszonynak szemérszája elállt a csodálkozástól.

- Ki vagy te, mi vagy te? - kérdezte a királykisasszony, mikor egy kicsit magához tért a nagy csudálkozásból.

Most a királyfi szép sorjában elmondta, hogy őt egy vén boszorkány békává varázsolta, merthogy annak a boszorkánynak a leányát nem akarta feleségül venni. Egyedül csak a kicsi királykisasszony szabadíthatta ki a kútból, más nem, különben béka maradt volna teljes világ életében.

- Jössz-e velem az én országomba? - kérdezte a királyfi.

- Elmegyek én veled a világ végire is, felelt a kicsi királykisasszony.

Másnap reggel kinéznek az ablakon s hát egy aranyos hintó áll az ablak alatt; a hintó előtt nyolc hóféhér paripa, a bakon pedig János ült, a királyfi hű szolgája. Ez a szolga olyan erősen szerette a királyfit, hogy mikor a királyfi békává változott, nagy bújában, bánatában majd meghalt s hogy a szíve meg ne szakadjon, három vasabronccsal körülfogatta a szíve tájékát.

Na, bezzeg most volt öröm! A királyfi meg a kicsi királykisasszony beültek a hintóba, János felült a bakra, középük csördített a paripáknak s vágatott a hintó szélénél sebesebben, de még a gondolatnál is sebesebben.

Már jó messzire voltak a várostól, egyszer csak a királyfi hallja, hogy valami nagyot pattan.

- Hé, János, kiáltott előre a királyfi, valami elpattant a hintón! Hátra szólt János:

- Nem a hintó, felséges királyfi, hanem a szívem tájékán pattant el egy vasabroncs. A mikor te béka lettél, akkor rakattam rá három vasabroncsot, hogy a szívem meg ne szakadjon. Abból pattant el most egy.

Tovább vágatott a hintó s egyszerre csak megint nagy pattanást hallott a királyfi.

- Hé, János, bizony mondom, a hintóban baj esett.

- Semmi baj sem esett, felséges királyfi, - a második abroncs pattant le a szívem tájékáról.

Vágtatott a hintó tovább, s mikor éppen a királyfi palotája elé értek, akkorát pattant az abroncs, hogy a paripák megriadtak tőle.

- Hé, János, nem törött le a hintó?

- Nem törött le, felséges királyfi, csak a harmadik abroncs pattant le a szívem tájékáról!

Abban a szempillantásban begördült a hintó a palota udvarára. Ott a királyfi szép gyengén leemelte a kicsi királykisasszonyt, felvezette a palotába, aranyszékbe ültette, aztán papot hívtak, megesküdtek, s csaptak hét országra szóló lakodalmat.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.